

SUOMEN SÄÄDÖSKOKOELMA

2001 Julkaistu Helsingissä 31 päivänä joulukuuta 2001 N:o 1479—1487

SISÄLLYS

N:o	Sivu
1479 Laki sairausvakuutuslain muuttamisesta	4077
1480 Laki kuntoutusrahalain 14 ja 15 §:n muuttamisesta	4080
1481 Valtioneuvoston asetus sanomalehdistön tuesta	4081
1482 Valtioneuvoston asetus sosiaali- ja terveydenhuollon asiakasmaksuista annetun asetuksen 9 §:n muuttamisesta	4083
1483 Valtioneuvoston asetus sosiaali- ja terveydenhuollon vuoden 2002 voimavaroista annetun valtioneuvoston asetuksen 2 ja 5 §:n muuttamisesta	4084
1484 Valtioneuvoston asetus hyvän työterveyshuoltokäytännön periaatteista, työterveyshuollon sisällystä sekä ammattihenkilöiden ja asiantuntijoiden koulutuksesta	4085
1485 Valtioneuvoston asetus terveystarkastuksista erityistä sairastumisen vaaraa aiheuttavissa töissä ..	4091
1486 Kauppa- ja teollisuusministeriön asetus kananmunista ja muista linnunmunista annetun kauppa- ja teollisuusministeriön päätöksen 4 ja 5 §:n muuttamisesta	4098
1487 Sosiaali- ja terveysministeriön asetus kolmannen maan vakuutusyhtiön edustuston tilinpäätöksestä annetun sosiaali- ja terveysministeriön asetuksen muuttamisesta	4099

N:o 1479

Laki

sairausvakuutuslain muuttamisesta

Annettu Helsingissä 28 päivänä joulukuuta 2001

Eduskunnan päätöksen mukaisti

muutetaan 4 päivänä heinäkuuta 1963 annetun sairausvakuutuslain (364/1963) 4 a §:n 1 momentti, 18 a ja 18 b §, 19 §:n 7 momentti, 23 g §:n 3 momentti ja 75 §:n 3 momentti, sellaisina kuin ne ovat 4 a §:n 1 momentti laissa 781/1994, 18 a § ja 19 §:n 7 momentti laissa 1500/1995, 18 b § viimeksi mainitussa laissa ja laissa 640/2001, 23 g §:n 3 momentti laissa 1192/1990 sekä 75 §:n 3 momentti mainitussa laissa 640/2001, seuraavasti:

4 a §

Mitä tässä laissa säädetään sairaudesta johtuvasta työkyvyttömyydestä suoritettavasta päivarahasta, noudatetaan soveltuvien osin myös tartuntatautilain (583/1986) 27 §:n 1 momentissa ja ihmisen elimien ja kudoksien lääketieteellisestä käytöstä annetun lain (101/2001) 18 §:n 2 momentissa tarkoitetun päivärahan osalta.

18 a §

Jos vakuutettu on työkyvyttömyyden alkamista edeltävän neljän kuukauden aikana saanut työttömyysturvalain (602/1984) mukaista työttömyyspäivärahaa, työllisyysasetuksen (1363/1997) 9 luvun mukaista työllistämistukea työharjoittelussa, työmarkkinatuesta annetun lain (1542/1993) mukaista työmarkkinatukea tai työvoimapolitiittisesta aikuiskoulutuksesta annetun lain (763/1990)

HE 171/2001
StVM 45/2001
EV 199/2001

mukaista koulutustukea, hänelle työkyvyttömyyden johdosta suoritettava päiväraha on vähintään 86 prosenttia hänelle suoritettuna työttömyyspäivärahan, työllistämistuen, työmarkkinatuen tai koulutustuen määrästä. Tällöin ei työttömyyspäivärahan, työmarkkinatuen ja koulutustuen määrää laskettaessa oteta huomioon

1) työttömyysturvalain 17 ja 18 §:ssä tarkoitettua palkkaa ja muuta työtuloa;

2) työvoimapoliittisesta aikuiskoulutuksesta annetun lain 18 §:ssä tarkoitettua palkkaa ja muuta työtuloa; eikä

3) sellaisia työttömyysturvalain 27 §:ssä tarkoitettuja etuuksia, jotka tämän lain 27 §:n mukaan on vähennettävä päivärahasta.

Jos vakuutettu on päivärahan alkamista edeltävän neljän kuukauden aikana saanut opintotukilain mukaista opintorahaa tai aikuisopintorahaa, hänelle työkyvyttömyyden johdosta suoritettava päiväraha on vähintään hänelle suoritettuna opintorahan tai aikuisopintorahan kuukausimäärän kahdeskymmenesviidesosa.

Jos vakuutettu on päivärahan alkamista edeltävän kuuden kuukauden aikana saanut kuntoutusrahain mukaista kuntoutusrahaa, päiväraha on vähintään tämän kuntoutusrahan suuruinen. Jos vakuutettu on saanut vastaavana aikana työntekijäin eläkelain (395/1961) 8 §:n 4 momentissa mainitun lain, eläkeohjesäännön tai eläkesäännön mukaista kuntoutusrahaa, päiväraha on vähintään vakuutetulle suoritettuna kuntoutusrahan kuukausimäärän kahdeskymmenesviidesosa. Tällöin ei kuitenkaan oteta huomioon kuntoutusrahain 15 §:ssä tarkoitettua 10 prosentin korotusta eikä työntekijäin eläkelain 8 §:n 4 momentissa mainitun lain, eläkeohjesäännön tai eläkesäännön mukaista 33 prosentin korotusta.

18 b §

Kun sairaudesta johtuva työkyvyttömyys on kestänyt yhdenjaksoisesti vähintään 55 päivää, maksetaan päivärahaa vähintään 10,09 euroa.

Vakuutetulla, joka on työkyvyttömyyden alkamista välittömästi edeltäneen kolmen kuukauden ajan ollut omasta syystään vailla omaa tai toisen työtä, on 15 §:n 1 momentin estämättä oikeus 10,09 euron suuruiseen

päivärahaan, kun työkyvyttömyys on kestänyt yhdenjaksoisesti vähintään 55 päivää.

Jos työkyvyttömyyden alkaessa päiväraha-oikeutta ensimmäistä kertaa ratkaistaessa on ilmeistä, että työkyvyttömyys tulee jatkumaan vähintään tämän lain 19 §:n 3 momentissa mainitun enimmäisajan, vakuutetulla on oikeus päivärahaan 1 ja 2 momentin mukaisesti välittömästi 19 §:n 1 tai 2 momentin tarkoitettaman omavastuuajan jälkeen. Jos kuitenkin työkyvyttömyys alkaa uudelleen 30 päivän kuluessa siitä päivästä, jolta viimeksi suoritettiin päivärahaa siten, että päivärahaa suoritetaan työkyvyttömyyden alkamispäivää seuraavasta arkipäivästä, päivärahaa maksetaan 1 ja 2 momentin mukaisesti, jos yhdenjaksoinen 55 päivän työkyvyttömyys sisältyy edeltävään työkyvyttömyysjaksoon.

19 §

Tätä pykälää sovellettaessa päivärahan suorituspäiviin luetaan myös päivät, joilta vakuutetulla 14 ja 15 §:n sekä tämän pykälän 1 ja 2 momentin nojalla on oikeus saada päivärahaa, vaikka sitä ei ole hänelle suoritettu tässä laissa olevien maksamista koskevien rajoitusten vuoksi, sekä päivät, joilta päivärahaa ei makseta sen vuoksi, että työtulojen määrä on jäänyt alle 16 §:n 1 momentissa tarkoitettua vähimmäismäärän. Päivärahan suorituspäiviin luetaan myös päivät, joilta päivärahaan ei ole oikeutta sen vuoksi, että vakuutettu on ollut työkyvyttömyyden alkamista välittömästi edeltäneen kolmen kuukauden ajan omasta syystään vailla omaa tai toisen työtä.

23 g §

Valtioneuvoston asetuksella annetaan tarkemmat määräykset siitä, milloin vakuutetun työtehtäviin tai työpaikan olosuhteisiin liittyvän kemiallisen aineen, säteilyn tai tarttuvan taudin tai muun vastaavan seikan voidaan arvioida vaarantavan vakuutetun tai sikiön terveyden sekä siitä, mitä selvityksiä on esitettävä haettaessa erityisäitiysrahaa.

75 §

Jos 16 §:ssä tarkoitettu työtulo nousee yli

täysien eurojen, jätetään ylimenevä osa lukuun ottamatta.

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä huhtikuuta 2002.

Tämän lain 23 g § tulee kuitenkin voimaan jo 1 päivänä tammikuuta 2002.

Jos vakuutettu on ollut työkyvytön lain voimaan tullessa, otetaan huomioon myös välittömästi lain voimaan tuloa edeltävä työkyvyttömyys, kun lasketaan 18 b §:n 1 ja 2

momentin tarkoittamaa työkyvyttömyysaikaa ja 19 §:n 7 momentin viimeisen virkkeen mukaisia suorituspäiviä.

Jos työkyvyttömyys tai oikeus etuuteen on alkanut ennen tämän lain voimaantuloa, 18 a §:ää sovelletaan sellaisena kuin se oli tämän lain voimaan tullessa.

Ennen lain voimaantuloa voidaan ryhtyä lain täytäntöönpanon edellyttämiin toimenpiteisiin.

Helsingissä 28 päivänä joulukuuta 2001

Tasavallan Presidentti

TARJA HALONEN

Sosiaali- ja terveysministeri *Maija Perho*

N:o 1480

L a k i**kuntoutusrahalain 14 ja 15 §:n muuttamisesta**

Annettu Helsingissä 28 päivänä joulukuuta 2001

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan 27 päivänä maaliskuuta 1991 annetun kuntoutusrahalain (611/1991) 14 § ja 15 §, sellaisena kuin ne ovat 14 § osaksi laeissa 1503/1995 ja 642/2001 ja 15 § viimeksi mainitussa laissa, seuraavasti:

14 §*Kuntoutusrahan määrä*

Kuntoutusraha on määrältään yhtä suuri kuin se kuntoutujalle myönnettävä sairausvakuutuslain mukainen päiväraha, johon hänellä olisi oikeus, jos hän kuntoutuksen alkaessa olisi tullut työkyvyttömäksi.

Kuntoutusrahan määrä on aina vähintään sairausvakuutuslain 18 b §:ssä tarkoitetun päivärahan suuruinen.

15 §

Työttömyysturvaa, työmarkkinatukea, työllistämistukea, koulutustukea tai opintorahaa saaneen kuntoutusrahan määrä

Jos kuntoutuja on kuntoutusrahan alkamista edeltävän neljän kuukauden aikana saanut työttömyysturvalain (602/1984) mukaista työttömyyspäivärahaa, työllisyysasetuksen (1363/1997) 9 luvun mukaista työllistämis-

tukea työharjoittelussa, työmarkkinatuesta annetun lain mukaista työmarkkinatukea, työvoimapolitiittisesta aikuiskoulutuksesta annetun lain (763/1990) mukaista koulutustukea, opintotukilain (65/1994) mukaista opintorahaa tai aikuisopintorahaa, kuntoutusrahana maksetaan kuntoutuksen alkaessa vähintään sairausvakuutuslain 18 a §:ssä tarkoitettu euromäärä lisättynä 10 prosentilla.

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä hukuuta 2002.

Tämän lain 14 §:n 2 momentin säännöstä sovelletaan kuntoutusrahaan, jota maksetaan lain voimaantulon jälkeiseltä ajalta.

Jos oikeus kuntoutusrahaan on alkanut ennen tämän lain voimaantuloa, 15 §:ää sovelletaan sellaisena kuin se oli tämän lain voimaantullessa.

Ennen lain voimaantuloa voidaan ryhtyä lain täytäntöönpanon edellyttämiin toimenpiteisiin.

Helsingissä 28 päivänä joulukuuta 2001

Tasavallan Presidentti**TARJA HALONEN**Sosiaali- ja terveysministeri *Maija Perho*

N:o 1481

Valtioneuvoston asetus sanomalehdistön tuesta

Annettu Helsingissä 27 päivänä joulukuuta 2001

Valtioneuvoston päätöksen mukaisesti, joka on tehty liikenne- ja viestintäministeriön esittelystä, säädetään 27 päivänä heinäkuuta 2001 annetun valtionavustuslain (688/2001) 8 §:n nojalla:

1 §

Tuen tarkoitus

Tuen tarkoituksena on edistää kotimaisen lehdistön ja tiedonvälityksen moniarvoisuutta ja monipuolisuutta.

2 §

Soveltamisala

Tätä asetusta sovelletaan valtion talousarvioon sanomalehdistön tukemista varten otetun määrärahan 31.72.42 (Sanomalehdistön tuki) myöntämiseen, maksamiseen ja käyttöön.

3 §

Määritelmiä

Tässä asetuksessa tarkoitettuna *sanomalehtenä* pidetään Suomessa julkaistua ja painettua, tiettyä kohtuullista tilausmaksua vastaan jokaisen saatavissa olevaa, vähintään kolme kertaa viikossa ilmestyvää lehteä, joka sisältää uutisia koko valtakunnan alueelta ja ulkomailta sekä selostavia ja kommentoivia kirjoituksia yhteiskuntaelämän eri aloilta. Tässä asetuksessa tarkoitettuna sanomalehtenä pidetään myös eduskunnassa edustettuna olevan puolueen äänenkannattajaksi nimettyä, vähintään kerran viikossa ilmestyvää lehteä.

Tässä asetuksessa tarkoitettuna *sähköisenä julkaisuna* pidetään avoimen tietoverkon kautta yleisön saataville toimitettua julkaisua, jonka sisältöä täydennetään vähintään kolme kertaa viikossa.

Tässä asetuksessa tarkoitettuna *parlamentaarisenä tukena* pidetään avustusta, joka on myönnetty valtion talousarvion 31.72.42 (Sanomalehdistön tuki) momentissa puolueille lehdistön ja sitä vastaavan sähköisen julkaisutoiminnan tukemiseen sekä Ahvenanmaan maakunnalle tiedotustoiminnan tukemiseen osoitetusta määrärahasta myönnettyä avustusta.

Tässä asetuksessa tarkoitettuna *valikoivana tukena* pidetään mainitussa momentissa sanomalehtien kuljetus-, jakelu- ja muiden kustannusten alentamiseksi osoitetusta määrärahasta myönnettyä avustusta.

4 §

Avustuksen myöntämisehdot

Valikoivaa tukea voidaan myöntää sellaisen sanomalehden julkaisukustannusten alentamiseksi, jota tilinpäätöstietojen perusteella laskettujen tunnuslukujen ja avustusvuotta koskevan, yhtiön tilintarkastajien vahvistaman arvion perusteella voidaan pitää huonosti kannattavana. Avustusta ei voida myöntää, jos lehteä julkaiseva yhtiö on avustusvuotta edeltävänä vuotena jakanut osakkailleensa osinkoa.

Jos valikoivaa tukea saava sanomalehti saa myös parlamentaarista tukea tai muuta valtionavustusta, avustusten yhteismäärä ei saa olla enemmän kuin 70 prosenttia lehden kustannuksista.

Valikoivaa tukea voidaan myöntää vain sellaiselle sanomalehdelle, jonka levikki on avustusvuotta edeltävänä vuotena tai sen jälkeen virallisesti tarkastettu. Ilman korvausta säännöllisesti jaettavien sanomalehtien

määrä ei saa ylittää 30 prosenttia avustettavan lehden tilattavien numerokappaleiden määrästä.

Parlamentaarisen tuen määrärahasta puolueelle ja Ahvenanmaan maakunnalle myönnettävää avustusta saa käyttää ainoastaan sanomalehden, muun lehden tai sähköisen julkaisun julkaisukustannusten alentamiseen.

Jos eduskunnassa edustettuna oleva puolue tai Ahvenanmaan maakunta osoittaa parlamentaarisen tuen määrärahasta avustusta muulle lehdelle tai sähköiselle julkaisulle, avustettavan julkaisun kirjanpito tulee eriyttää julkaisevan yhteisön muusta kirjanpidosta.

5 §

Avustuksen hakeminen ja maksaminen

Valikoivaa tukea koskevat, liikenne- ja viestintäministeriön vahvistamalle lomakkeelle tehdyt hakemukset on toimitettava liikenne- ja viestintäministeriön kirjaamoon viimeistään 31 päivänä maaliskuuta kyseisenä avustusvuotena. Myöhästyneitä hakemuksia ei oteta käsiteltäviksi.

Valikoiva tuki maksetaan kolmena eränä siten, että puolet avustuksesta maksetaan kahden viikon kuluttua avustuspäätöksestä, neljännes 15 päivänä heinäkuuta ja viimeinen neljännes 15 päivänä lokakuuta kyseisenä avustusvuotena.

Parlamentaarinen tuki maksetaan neljässä yhtä suuressa erässä siten, että ensimmäinen erä maksetaan välittömästi päätöksenteon jälkeen, toinen erä 15 päivänä toukokuuta, kolmas 15 päivänä elokuuta ja neljäs 15 päivänä marraskuuta.

Helsingissä 27 päivänä joulukuuta 2001

Liikenne- ja viestintäministeri *Olli-Pekka Heinonen*

Parlamentaarisen tuen määrärahasta puolueelle ja Ahvenanmaan maakunnalle maksettu avustuserä tulee siirtää välittömästi avustusta saavan lehden tai sähköisen julkaisun käyttöön. Siirrosta on toimitettava liikenne- ja viestintäministeriölle selvitys yhden kuukauden kuluessa siitä, kun avustus on maksettu avustuksen saajan pankkitilille.

6 §

Selvitys avustuksen käytöstä

Avustusta saaneen puolueen, Ahvenanmaan maakunnan ja julkaisijayhtiön on toimitettava liikenne- ja viestintäministeriölle ministeriön vahvistaman lomakkeen mukainen selvitys avustuksen käytöstä viimeistään avustusvuotta seuraavan huhtikuun 30 päivänä. Selvitykseen on liitettävä myös avustettavan julkaisijayhtiön viimeksi vahvistettu tuloslaskelma ja tase.

7 §

Voimaantulo- ja siirtymäsäännökset

Tämä asetus tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 2002.

Tällä asetuksella kumotaan valtioneuvoston päätös (153/1988) sanomalehdistön kuljetus-, jakelu- ja muiden kustannusten alentamiseksi osoitetun määrärahan jakoperusteista ja avustusten hakemisesta siihen myöhemmin tehtyine muutoksineen.

Viestintäneuvos *Ismo Kosonen*

N:o 1482

Valtioneuvoston asetus**sosiaali- ja terveydenhuollon asiakasmaksuista annetun asetuksen 9 §:n muuttamisesta**

Annettu Helsingissä 27 päivänä joulukuuta 2001

Valtioneuvoston päätöksen mukaisesti, joka on tehty sosiaali- ja terveysministeriön esittelystä,

muutetaan sosiaali- ja terveydenhuollon asiakasmaksuista 9 päivänä lokakuuta 1992 annetun asetuksen (912/1992) 9 §:n 6 momentti, sellaisena kuin se on asetuksessa 1309/1999, seuraavasti:

9 §

Suun ja hampaiden tutkimus ja hoito

Edellä 1—4 momentissa säädettyjä maksuja ei saa periä alle 18-vuotiailta. Siltä, jolla on rintamasotilastunnus, rintamapalvelustunnus, rintamatunnus, veteraanitunnus tai jolla on eräisiin Suomen sotiin liittyneissä tehtävissä palvelleiden kuntoutuksesta annetun

lain (1039/1997) 2 §:ssä tarkoitettu todistus lain 1 §:n 1 momentin 3 kohdassa tarkoitettuihin miinanraivaustehtäviin osallistumisesta, ei saa periä maksua hampaiden tarkastuksesta, ehkäisevästä hoidosta eikä protetiikkaan liittyvästä kliinisestä työstä.

Tämä asetus tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 2002.

Helsingissä 27 päivänä joulukuuta 2001

Peruspalveluministeri *Osmo Soininvaara*

Hallitusneuvos Jouko Narikka

N:o 1483

Valtioneuvoston asetus**sosiaali- ja terveydenhuollon vuoden 2002 voimavaroista annetun valtioneuvoston asetuksen
2 ja 5 §:n muuttamisesta**

Annettu Helsingissä 27 päivänä joulukuuta 2001

Valtioneuvoston päätöksen mukaisesti, joka on tehty sosiaali- ja terveysministeriön esittelystä,

muutetaan 4 päivänä syyskuuta 2001 annetun sosiaali- ja terveydenhuollon vuoden 2002 voimavaroista annetun asetuksen (773/2001) 2 ja 5 § seuraavasti:

2 §

Kunnan sosiaali- ja terveydenhuollon käyttökustannusten valtionosuutta laskettaessa ovat sosiaalihuollon ja terveydenhuollon ikäryhmittäiset laskennalliset kustannukset kunnan asukasta kohti seuraavat:

	sosiaalihuolto €	terveyden- huolto €
0— 6-vuotiaat	4 157,74	518,29
7—64-vuotiaat	296,82	589,63
65—74-vuotiaat	555,54	1 379,82
75—84-vuotiaat	3 252,42	2 658,50
85 vuotta täyttäneet	9 186,42	4 593,43

5 §

Kunnan omarahoitusosuus on 1 557,88 euroa kunnan asukasta kohden.

Tämä asetus tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 2002.

Helsingissä 27 päivänä joulukuuta 2001

Peruspalveluministeri *Osmo Soininvaara*

Hallitussihteeri Ritva Kujala

N:o 1484

Valtioneuvoston asetus**hyvän työterveyshuoltokäytännön periaatteista, työterveyshuollon sisällöstä sekä ammatti-
henkilöiden ja asiantuntijoiden koulutuksesta**

Annettu Helsingissä 27 päivänä joulukuuta 2001

Valtioneuvoston päätöksen mukaisesti, joka on tehty sosiaali- ja terveysministeriön esittelystä,

säädetään 21 päivänä joulukuuta 2001 annetun työterveyshuoltolain (1383/2001) 3 §:n 2 momentin ja 12 § 4 momentin nojalla:

1 luku

2 §

Hyvän työterveyshuoltokäytännön periaatteet*Työterveyshuollon tavoitteet ja toimintatapa*

1 §

Työterveyshuollon järjestäminen

Työnantajan tulee järjestää työterveys-
huolto käyttäen työterveyshuoltolain
(1383/2001) 3 §:n 1 momentin 4 ja 5 kohdissa
määriteltyjä työterveyshuollon ammattihenkilöitä ja asiantuntijoita.

Yrittäjien ja muiden omaa työtään tekevien
työterveyshuollossa noudatetaan soveltuvien
osin, mitä tässä asetuksessa säädetään.

Työterveyshuollon tavoitteena on terveellinen ja turvallinen työ, työympäristö ja työyhteisö, työhön liittyvien terveysvaarojen ja haittojen ehkäisy samoin kuin työntekijän terveyden sekä työ- ja toimintakyvyn ylläpitäminen, edistäminen ja seuranta työuran eri vaiheissa.

Hyvään työterveyshuoltokäytäntöön kuuluu hyvä ammattikäytäntö, monitieteinen ja moniammatillinen toimintatapa, tarvittava tieto työpaikan työolosuhteista sekä työterveyshuoltolain 12 §:ssä tarkoitettu yhteistyö ja -toiminta. Työterveyshuollon tulee olla jat-

kuvaa toimintaa, johon sisältyy työpaikan tarpeiden arviointi, toiminnan suunnittelu, varsinainen toiminta vaikutusten aikaansaamiseksi, seuranta ja arviointi sekä laadun jatkuva parantaminen.

3 §

Suunnittelu

Työterveyshuollon toiminnan suunnittelussa tulee määritellä työterveyshuollon tavoitteet, työterveyshuollon ammattihenkilöiden ja asiantuntijoiden tarve, toimintatavat ja keinot, joilla ehkäistään työstä ja työympäristöstä, työpaikan rakenteesta ja työn järjestelyistä aiheutuvia terveysvaaroja ja -haittoja sekä ylläpidetään ja edistetään työympäristön ja työyhteisön terveellisyttä ja toimivuutta sekä työntekijän terveyttä ja työkykyä.

Työterveyshuollon sisältöä suunniteltaessa tulee käyttää terveysvaarojen ja -haittojen arviointiin soveltuvia menetelmiä ja monitietistä tietoa työn ja terveyden välisistä suhteista ja niiden hallinnasta sekä terveyden edistämisestä.

4 §

Toteuttaminen

Työterveyshuoltoa tulee toteuttaa työhön, työympäristöön, työyhteisöön ja työntekijöihin kohdistuvien toimenpitein ja menetelmin.

Työterveyshuollon sisältöä määriteltäessä tulee selvittää muun muassa seuraavia tekijöitä:

- 1) työn fysikaaliset, kemialliset ja biologiset altisteet;
- 2) työn fyysinen ja psyykinen kuormittavuus;
- 3) työntekijän terveydentila sekä työ- ja toimintakyky;
- 4) työntekijän yksilöllisistä ominaisuuksista aiheutuva erityinen ja muu sairastumisen vaara;
- 5) työstä johtuva ammattitaudin, tapaturman sekä väkivallan vaara ja uhka;
- 6) työaikajärjestelyt, mukaan lukien sellainen yötyö, jolla on terveysvaikutuksia;
- 7) työolosuhteiden muutostilanteet;

8) henkilöstörakenne työpaikalla;

9) eri työ- ja palvelussuhdemuotoihin, kuten lyhytaikaisiin työsuhteisiin ja muihin työjärjestelyihin liittyvät terveydelliset vaarat ja haitat; sekä

10) edellä mainittujen ja mahdollisten muiden tekijöiden yhteisvaikutukset.

Työterveyshuollon tulee selvittää 2 momentissa mainitut seikat siten, että se voi asiantuntijana tehdä aloitteita ja ehdotuksia työnantajalle tai tämän edustajalle:

1) toimenpiteistä ja menettelytavoista työn, työympäristön ja työmenetelmien parantamiseksi ja kehittämiseksi työpaikalla;

2) työntekijään ja eri työntekijäryhmiin kohdistuvista toimenpiteistä terveydentilan seuraamiseksi ja terveyden ja työkyvyn ylläpitämiseksi ja edistämiseksi; sekä

3) työn ja työolosuhteiden kehittämiseksi ja terveysvaarojen ja -haittojen ehkäisemiseksi.

2 luku

Työterveyshuollon sisältö

5 §

Työterveyshuollon menetelmät

Työterveyshuollon ammattihenkilöiden ja asiantuntijoiden tulee käyttää tieteellisesti tai kokemuseräisesti parhaita, tarkoituksenmukaisia ja luotettavia menetelmiä. Menetelmien tulee lisäksi olla tehokkaita ja vaikuttavia.

6 §

Työpaikkaselvityksen määritelmä ja tavoitteet

Työpaikkaselvityksellä tarkoitetaan työstä, työympäristöstä ja työyhteisöstä aiheutuvien terveysvaarojen ja -haittojen tunnistamista ja arviointia sekä ehdotusten tekemistä työympäristön ja työyhteisön jatkuvaksi kehittämiseksi, havaittujen terveysvaarojen ehkäisemiseksi ja torjumiseksi sekä työ- ja toimintakyvyn ylläpitämiseksi ja edistämiseksi.

7 §

Työpaikkaselvityksen tekeminen

Työpaikkaselvitys tulee tehdä toimintasuunnitelman laatimiseksi työterveyshuoltoa aloitettaessa, sen muuttamiseksi tai tarkistamiseksi työpaikan työolosuhteiden olennaisesti muuttuessa tai työterveyshuollon toimintasuunnitelman mukaisin määräajoin. Työpaikkaselvityksen avulla selvitetään ja toteutetaan 4 §:stä johtuvat toimenpiteet 5 §:ssä mainituin menetelmin yhteistyössä työpaikan eri tahojen kanssa.

Työpaikkaselvityksestä laaditussa asiakirjassa tulee esittää johtopäätökset työolosuhteiden terveyteen vaikuttavista tekijöistä ja tarvittavat toimenpide-ehdotukset.

8 §

Terveystarkastuksen määritelmä ja tavoite

Terveystarkastuksella tarkoitetaan kliinisillä tutkimuksilla tai muilla tarkoituksenmukaisilla ja luotettavilla menetelmillä suoritettua terveydentilaa ja työ- ja toimintakykyä koskevaa tarkastusta sekä terveyden edistämiseen liittyvää terveyden tilan selvittämistä.

Terveystarkastuksen tavoitteena on:

1) työperäisten sairauksien oireiden tunnistaminen tarvittaviin toimiin ryhtyminen niiden ennaltaehkäisemiseksi;

2) työntekijän terveyden ja työ- ja toimintakyvyn arviointi, ylläpitäminen ja edistäminen sekä niihin vaikuttavien tekijöiden seuranta;

3) tietojen hankkiminen työstä, työolosuhteista ja työyhteisön toimivuudesta;

4) tietojen antaminen työhön liittyvistä terveysvaaroista ja -haitoista sekä ohjaus terveellisiin ja turvallisiin työtapoihin, joka sisältää opastuksen henkilökohtaisten suojaimien käytöstä; sekä

5) mahdollisimman varhainen tarpeellisen hoidon ja kuntoutustarpeen selvittäminen sekä hoitoon ja kuntoutukseen ohjaaminen.

9 §

Terveystarkastuksen sisältö

Terveystarkastuksen sisältö vaihtelee työn

vaatimusten, altisteiden ja työntekijän ominaisuuksien mukaan.

Terveystarkastuksen sisältöä ja käytettäviä menetelmiä suunniteltaessa tulee ottaa lisäksi huomioon 4 §:ssä mainitut seikat, aikaisempi altistuminen sekä työntekijän altistuminen myös muille kuin välittömästi työstä ja työpaikan olosuhteista johtuville tekijöille.

10 §

Terveystarkastuksen tekeminen

Terveystarkastus on, jollei tarkastusta ole toimitettava muun lain nojalla, suoritettava:

1) sijoitettaessa työntekijä työtehtäviin, joista aiheutuu erityistä sairastumisen vaaraa tai tapaturmavaaraa taikka työtehtävien muutoin sitä edellyttäessä;

2) työntekijän työskennellessä erityistä sairastumisen vaaraa tai tapaturmavaaraa aiheuttavissa työtehtävissä;

3) työntekijän iän, sukupuolen, fysiologisen tilan sekä työstä johtuvien terveyden vaarojen ja haittojen sitä edellyttäessä;

4) normaalista poikkeavien työvuorojen tai yötyön sitä edellyttäessä;

5) uusien käyttöön otettavien aineiden ja menetelmien terveysvaikutusten sitä edellyttäessä;

6) tarvittaessa työntekijän terveydentilan toteamiseksi myös altistumisen loputtua;

7) työn terveydellisten erityisvaatimusten perusteella;

8) tarpeen vaatiessa työtehtävien olennaisesti muuttuessa tai työuran eri vaiheissa; sekä

9) sairausvaiheiden yhteydessä työntekijän terveydentilan ja työkyvyn sitä edellyttäessä.

11 §

Vajaakuntoisten työntekijöiden työssä selviytymisen seuranta ja edistäminen sekä kuntoutukseen ohjaaminen

Työnantajan tulee järjestää työterveyshuollon ammattihenkilöitä ja asiantuntijoita käyttäen työterveyshuoltolain 12 § 1 momentin 5 kohdassa tarkoitettu sairauden, vian tai vamman vuoksi vajaakuntoisen työntekijän

työssä selviytymisen seuranta ja edistäminen. Toimenpiteiden tulee suuntautua vajaakuntoisen työntekijän työhön, työvälineisiin, työympäristöön, työyhteisöön, työntekijän ammatilliseen osaamiseen ja terveyteen sekä tarvittaessa työjärjestelyihin. Jos työterveyshuollon toiminnalla ja työpaikalla tehtävillä järjestelyillä ei ole mahdollista riittävästi tukea vajaakuntoisen työntekijän työkykyä, häntä tulee neuvoa kuntoutusta koskevissa asioissa tai hänet tulee ohjata hoitoon taikka lääkinnälliseen tai ammatilliseen kuntoutukseen.

Asianmukaisiin toimenpiteisiin työntekijän työkyvyn ylläpitämiseksi ja palauttamiseksi tulee ryhtyä mahdollisimman varhaisessa vaiheessa työkyvyttömyyden uhatessa. Työkyvyn ylläpitämisessä ja palauttamisessa tulee ottaa huomioon 1 momentissa mainitut seikat.

12 §

Neuvonta ja ohjaus

Tietoja, neuvontaa ja ohjausta tulee antaa:

1) työterveyshuollon tavoitteista ja sisälöstä toimintaa aloitettaessa ja toiminnan eri vaiheissa;

2) työssä ja työpaikalla esiintyvistä terveysvaaroista ja -haitoista, niiden merkityksestä ja niiltä suojautumisesta sekä ensiapujärjestelyistä;

3) terveellisistä ja turvallisista työmenetelmistä työtä aloitettaessa ja tarvittaessa työn kestäessä;

4) ammattitaudeista ja työtapaturmista sekä niiden ehkäisystä;

5) muusta työhön liittyvästä sairastavuudesta;

6) työn, työympäristön ja työyhteisön parantamisesta sekä työntekijän terveyden ja työkyvyn ylläpitämisestä ja edistämisestä työuran eri vaiheissa;

7) päihteiden väärinkäytön ehkäisystä sekä päihdeongelmaisten varhaisesta tunnistamisesta sekä hoidosta ja hoitoon ohjaamisesta;

8) työmenetelmiin, työjärjestelyihin ja työaikoihin sekä työpaikan olosuhteisiin ja niiden muutoksiin liittyvistä terveysvaaroista ja -haitoista ja niiden hallinnasta;

9) työhön liittyvän fyysisen ja henkisen väkivallan ehkäisemisestä ja hallinnasta sekä;

10) työttömyyden uhatessa.

Edellä 1 momentissa tarkoitetut seikat tulee ottaa huomioon annettaessa selvitys työntekijän työn kuormittavuudesta.

Neuvonnan ja ohjauksen järjestämisessä työterveyshuollon on omalta osaltaan otettava huomioon työhön perehdyttämiseen ja opastamiseen liittyvä työturvallisuus- ja työterveysneuvonta.

13 §

Työkyvyn ylläpitäminen

Työterveyshuoltolain 3 §:n 1 momentin 2 kohdassa tarkoitettu työkykyä ylläpitävä toiminta tulee toteuttaa ensisijaisesti työpaikalla sisäisin toimenpitein.

Työpaikalla työterveyshuoltolain 12 § 1 momentin 1—9 kohtien perusteella tehtävien toimenpiteiden suunnittelussa ja toteuttamisessa tulee ottaa huomioon työkyvyn tukeminen ja edistäminen sekä terveysvaarojen ja -haittojen ehkäisy.

14 §

Ensiapuvalmius

Työterveyshuollon tulee osallistua työturvallisuuslain (299/1958) 36 §:ssä tarkoitetun ensiavun järjestämiseen.

Työpaikkaselvityksessä tulee arvioida ensiapuvalmiuden tarve. Suunnittelussa tulee ottaa huomioon ensiaputaitojen ja -välineiden tarve ja työpaikan erityisvaatimukset. Suunnittelu tulee toteuttaa yhteistyössä työterveyshuoltolain 12 §:n 2 momentin mukaisesti ja tarvittaessa väestönsuojelu- sekä pelastustoimen organisaatioiden edustajien kanssa. Suunnittelussa tulee huomioida ensiapuvalmiudet suuronnettomuustapauksissa.

Ensiavun järjestämiseen kuuluu myös työstä tai työtilanteista johtuvien psyykkisten reaktioiden hallitsemiseksi tarpeellinen neuvonta ja ohjaus.

15 §

Toiminnan laadun ja vaikuttavuuden arviointi ja seuranta

Työterveyshuollon laatua tulee arvioida seuraamalla:

- 1) toimenpiteiden vaikuttavuutta työympäristössä ja työyhteisössä;
- 2) työntekijöiden altistumista, työtapaturmia ja ammattitauteja;
- 3) terveydentilaa, työkykyä ja sairauspoissaoloja;
- 4) työterveyshuollon omia toimintatapoja
- 5) tavoitteiden ja toimenpide-ehdotusten toteutumista; sekä
- 6) asiakastytytyväisyyttä.

3 luku

Työterveyshuollon ammattihenkilöiden ja asiantuntijoiden koulutus

16 §

Työterveyshuollossa toimivat lääkärit

Työterveyshuollossa päätoimisesti toimivan laillistetun lääkärin tulee olla työterveyshuollon erikoislääkäri. Päätoimiseksi katsotaan henkilö, joka työskentelee työterveyshuollon tehtävissä keskimäärin 20 tuntia tai enemmän viikossa.

Työterveyshuollossa osa-aikaisesti toimivalla laillistetulla lääkäriä tulee olla vähintään seitsemän opintoviikon laajuinen työterveyshuollon koulutus kahden vuoden kuluessa työterveyshuollon tehtäviin siirtymisestä.

Mitä edellä 1 ja 2 momentissa on säädetty, ei sovelleta erikoistuvaan lääkäriin, vaan tästä on säädetty erikseen erikoislääkärin tutkinosta annetussa asetuksessa (678/1998).

17 §

Työterveyshuollossa toimivat terveydenhoitajat

Työterveyshuollossa päätoimisesti toimivalla laillistetulla terveydenhoitajalla tulee olla terveydenhoitajan pätevyys ja ammattikorkeakoulussa suoritettut työterveyshuollon erikoistumisopinnot tai vähintään seitsemän opintoviikon laajuinen työterveyshuollon koulutus kahden vuoden kuluessa työterveyshuollon tehtäviin siirtymisestä.

Päätoimiseksi katsotaan henkilö, joka työskentelee työterveyshuollon tehtävissä keskimäärin 20 tuntia tai enemmän viikossa.

18 §

Työterveyshuollon asiantuntijat.

Asiantuntijoilla tarkoitetaan henkilöä, jolla on:

1) laillistetun fysioterapeutin pätevyys ja ammattikorkeakoulussa suoritettut työterveyshuollon erikoistumisopinnot tai vähintään seitsemän opintoviikon laajuinen työterveyshuollon koulutus kahden vuoden kuluessa asiantuntijatoiminnan aloittamisesta;

2) laillistetun psykologin pätevyys ja vähintään seitsemän opintoviikon laajuinen työterveyshuollon koulutus kahden vuoden kuluessa asiantuntijatoiminnan aloittamisesta; tai

3) työhygienian, ergonomian, teknisen, maatalouden, työnäkemisen, ravitsemuksen, puheterapian tai liikunnan alan soveltuva korkeakoulu-, tai muu vastaava alan aikaisempi ammatillinen tutkinto ja riittävät tiedot työterveyshuollosta, jolla tarkoitetaan vähintään yhden opintoviikon laajuisia sosiaali- ja terveysministeriön ohjeiden mukaista työterveyshuollon lisäkoulutusta.

19 §

Koulutuksen seuranta

Sosiaali- ja terveysministeriön tulee seurata työterveyshuollon ammattihenkilöiden ja asiantuntijoiden käytön ja koulutuksen toteutumista sekä arvioida ne kahden vuoden kuluessa tämän asetuksen voimaantulosta.

Tämä asetus tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 2002.

Tällä asetuksella kumotaan työnantajan velvollisuudeksi säädetystä sekä yrittäjän ja muun omaa työtään tekevän työterveyshuollosta 27 päivänä lokakuuta 1994 annettu valtioneuvoston päätös (950/1994) ja työnantajan velvollisuudeksi säädetystä sekä yrittäjän

4090

N:o 1484

täjän ja muun omaa työtään tekevän työterveyshuollosta 12 päivänä joulukuuta 1994 annettu sosiaali- ja terveysministeriön päätös (1348/1994).

Helsingissä 27 päivänä joulukuuta 2001

Peruspalveluministeri *Osmo Soininvaara*

Lääkintöneuvos Matti Lamberg

N:o 1485

Valtioneuvoston asetus**terveystarkastuksista erityistä sairastumisen vaaraa aiheuttavissa töissä**

Annettu Helsingissä 27 päivänä joulukuuta 2001

Valtioneuvoston päätöksen mukaisesti, joka on tehty sosiaali- ja terveysministeriön esittelystä,

säädetään 21 päivänä joulukuuta 2001 annetun työterveyshuoltolain (1383/2001) 12 § 4 momentin nojalla:

1 §

Soveltamisala

Työnantajan on kustannuksellaan järjestettävä työntekijän tai muun henkilön, jonka työhön sovelletaan työturvallisuuslakia (299/1958) terveystarkastukset erityistä sairastumisen vaaraa aiheuttavassa työssä siten kuin tässä asetuksessa säädetään.

2 §

Erityinen sairastumisen vaara

Erityinen sairastumisen vaara aiheutuu sellaisista työoloista, jossa fyysikaalisen, kemiallisen tai biologisen tekijän aiheuttamana voi todennäköisesti seurata sairaus, liiallinen altistuminen tai vaara lisääntymisterveydelle. Myös yötyö ja erityinen väkivallan uhka työssä voivat aiheuttaa erityistä sairastumisen vaaraa.

3 §

Erityisen sairastumisen vaaran ja terveystarkastusten tarpeellisuuden selvittäminen

Harkittaessa työpaikkaselvityksen ja muiden käytettävissä olevien tietojen sekä tähän asetukseen liittyvän esimerkkiluettelon perusteella terveystarkastusten tarpeellisuutta ja niiden määräaikaaisuutta, on otettava huomioon:

1) aikaisempi lääketieteellinen kokemus terveydellisten haittojen esiintyvyydestä asianomaisella työalalla ja työpaikalla;

2) työssä käytettävien, työssä tai työympäristössä syntyvien tai esiintyvien kemiallisten aineiden taikka fyysikaalisten tai biologisten tekijöiden vaarallisuus, altistumisen taso, kesto ja jaksottaisuus sekä aikaisempi altistuminen;

3) työhygieenisten mittausten tulokset; sekä

4) onko lääketieteessä olemassa yleisesti

hyväksytty menetelmä tarkastusten toteuttamiseksi, jotta haitta- ja altistumistaso voidaan osoittaa.

4 §

Terveystarkastus

Tässä asetuksessa tarkoitettuja terveystarkastuksia ovat lääkärin tekemä kliininen tutkimus sekä sitä täydentävät muut tutkimukset, lääkärin valvonnassa tehdyt tarkastukset tai tarkastuksen osat sekä toimintakokeet ja altistumismittaukset.

Alkutarkastus on pyrittävä tekemään ennen erityistä sairastumisen vaaraa aiheuttavan työn alkamista, mutta se on kuitenkin tehtävä viimeistään kuukauden kuluessa työn aloittamisesta.

Työn jatkuessa on määräaikaistarkastus toistettava yleensä 1—3 vuoden välein esimerkiksi luettelon ja tämän asetuksen mukaisesti, jollei erityisistä syistä ole tarpeen suorittaa tarkastuksia useammin tai jollei 7 pykälässä tarkoitettua työsuojeluviranomaisen määräyksestä muuta johdu.

Työsuhteen loppuessa työpaikan vaihdon, työttömyyden tai eläkkeelle siirtymisen vuoksi on altistekohtaisesti, jollaisia ovat esimerkiksi syöpäsairauden vaaraa aiheuttavat aineet, harkittava terveystarkastuksen järjestämistä pois työstä siirryttäessä. Tällaisen tarkastuksen yhteydessä tulee opastaa poissiirtävää terveystarkastusten jatkotarpeesta.

5 §

Tarkastusten tavoitteet

Terveystarkastusten avulla tulee:

1) tunnistaa työoloissa esiintyviä terveysvaaroja ja tuottaa tietoa torjuntatoimien käynnistämiseksi;

2) selvittää työntekijän altistuminen ja siitä todennäköisesti aiheutunut toimintakyvyn tai terveydentilan muutos;

3) selvittää terveydentilan tai terveydentilassa tapahtuneiden muutosten vaikutus työhön sopivuuteen;

4) antaa työntekijälle tietoa työssä esiintyvistä terveysvaaroista ja ohjeita haittojen torjunnasta;

5) ohjata työntekijää tutkimuksiin ja hoitoon ammattitautia epäiltäessä; sekä

6) seurata tehtyjen työsuojelutoimenpiteiden ja muiden muutosten vaikutusta.

Määräaikaistarkastuksista saatavan tiedon perusteella pyritään sairastumisen vaaraa aiheuttavissa töissä aina vaaran poistamiseen ja työntekijälle aiheutuvan vaaran ehkäisemiseen tai torjuntaan.

6 §

Tietojen antaminen

Tietojen antamisesta työterveyshuollossa on säädetty työterveyshuoltolain (1383/2001) 4 luvussa.

Terveystarkastuksista kertyneistä tiedoista on ryhmä- ja yksilötasolla määräajoin tarkoituksenmukaista tehdä yhteenvetoja mahdollisista terveysvaikutuksista, joista tulee asiainkuuluvasti tiedottaa.

Jos tarkastuksessa todetaan ammattitauti tai muu työstä johtuva sairaalloinen tila, säädetään työsuojelunvalvonnasta ja muutoksenhastusta työsuojeluasioissa annetun lain 22 §:n 2 momentissa.

7 §

Toteuttamisvelvollisuuden valvonta

Tässä asetuksessa tarkoitettujen tarkastusten järjestämisestä samoin kuin työsuojeluviranomaisen toimivallasta määrätä erityisen sairastumisen vaaran arvioimiseksi tarpeellisia työhygieenisiä mittauksia ja muita selvityksiä säädetään erikseen.

8 §

Esimerkkiluettelo

Erityistä sairastumisen vaaraa aiheuttavista tekijöistä on tämän asetuksen liitteenä esimerkkiluettelo, joka on otettava huomioon tarkastuksia järjestettäessä.

Tämä asetus tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 2002.

Tällä asetuksella kumotaan 30 päivänä joulukuuta 1992 annettu valtioneuvoston päätös (1672/1992) terveystarkastuksista erityistä sairastumisen vaaraa aiheuttavissa töissä.

Helsingissä 27 päivänä joulukuuta 2001

Peruspalveluministeri *Osmo Soininvaara*

Lääkintöneuvos Matti Lamberg

LIITE

Esimerkkiluettelo erityistä sairastumisen vaaraa aiheuttavista tekijöistä

Esimerkkiluettelo ei ole kattava, ja erityistä sairastumisen vaaraa voivat aiheuttaa muutkin kuin tässä luettelossa mainitut ja niihin verrattavat tekijät. Tarkastusten tarvetta harkittaessa on otettava huomioon myös mahdollinen altistuminen monille eri tekijöille ja niiden yhteisvaikutus.

Fysikaalisia tekijöitä

1. Melu
2. Käsiin kohdistuva värinä
3. Paineen vaihtelut (sukellustyö ja muut ylipaineessa tehtävät työt, esimerkiksi painekammiohoitotyö)
4. Ionisoiva säteily
Altistumista ionisoivalle säteilylle tarkkaillaan ensisijaisesti säteilyannosmittarein säteilylain (592/1991) ja säteilyasetuksen (1512/1991) sekä niiden nojalla annettujen määräysten mukaan. Ionisoivalle säteilylle altistuvien työntekijöiden terveystarkastusohjeet antaa Säteilyturvakeskus.
5. Ionisoimaton säteily
Lasersäteily ja muu optinen säteily
Tehotiheydeltään silmiä vaurioittava säteily töissä, joissa teknisiä ehkäisytöitä ei kyetä täysin varmistamaan
6. Tavallisuudesta poikkeavat lämpöolot
Kylmä- ja kuumatyöt

Kemiallisia tekijöitä

1. Metallit
Alumiini ja sen yhdisteet
Barium ja sen yhdisteet
Beryllium ja sen yhdisteet
Elohopea ja sen yhdisteet
Hopea ja sen yhdisteet
Kadmium ja sen yhdisteet
Koboltti ja sen yhdisteet
Kromi ja sen yhdisteet
Lyijy ja sen yhdisteet
Mangaani ja sen yhdisteet
Nikkeli ja sen yhdisteet
Platina ja sen yhdisteet
Sinkki ja sen yhdisteet
Tina ja sen yhdisteet
Vanadiini ja sen yhdisteet

Volframi ja sen yhdisteet

2. Epämetallit

Arseeni ja sen yhdisteet

Antimoni ja sen yhdisteet

Fosfori ja sen yhdisteet

Grafiitti

Halogeenit ja niiden epäorgaaniset yhdisteet, kuten kloori, klooridioksidi ja kloorivety; fluori, fluorivety, fluoridit ja fluoripolymeerien hajoamistuotteet; sekä bromi, jodi ja niiden epäorgaaniset yhdisteet

Persulfaatit, kuten ammonium- ja kaliumpersulfaatit

Rikkiyhdisteet, kuten rikkidioksidi, rikkihappo, rikkihiili ja rikkivety

Seleeni ja sen yhdisteet

Syaaniyhdisteet, kuten syaanivety, syanidit ja nitriilit

3. Epäorgaaniset kaasut (edellä mainittujen lisäksi)

Fosgeeni

Hiilimonoksidi

Typhen oksidit

Otsoni

4. Hiilivedyt ja niiden seokset ja johdannaiset

Alifaattiset hiilivedyt, kuten n-heksaani ja 1,3-butadieeni

Alisykliset hiilivedyt, kuten terpeenit ja sykloheksaani

Aromaattiset hiilivedyt, kuten bentseeni, tolueeni, ksyleeni, styreeni ja polysykliset aromaattiset hiilivedyt

Hiilivetyjen halogeenijohdannaiset, kuten hiilitetrakloridi, kloroformi, 1,2-dikloorietaani, tetrakloorietaani, tri- ja terakloorietyleeni, 1,1,1-trikloorietaani, metyleenikloridi, fluoria sisältävät hiilivedyt, kuten freonit ja HCFC- yhdisteet, polyklooratut bifenyylit (PCB) ja vinyylkloridi

Hiilivetyjen nitro-, amino- ja amidojohdannaiset, kuten trinitrotolueeni, aniliini, naftyyliamiinit, bentsidiini, etanoliamiinit ja trietyyliamiini sekä dimetyyliformamidi

5. Nitroglykoli ja nitroglyseriini

6. Alkoholit ja glykolit

Metanoli, isopropanoli ja butanoli

7. Fenolit ja niiden johdannaiset, kuten fenoli, pyrokatekoli, resorsinoli, pyrogalloli, kresoli, butyylifenoli ja pikriinihappo eli trinitrofenoli

8. Ketonit, kuten asetoni, metyylietyyliketoni, metyyli-isobutyryliketoni ja hydrokinoni

9. Eetterit, esterit ja epoksidit

Eetterit ja glykolieetterit (sellosolvit), kuten metoksi- ja etoksietanoli.

Esterit ja sellosolviesterit, kuten etyyliasetaatti ja sellosolviasetaatit

Epoksidit, kuten etyleenioksidi

10. Aldehydit, kuten formaldehydi ja glutaaridialdehydi

11. Orgaaniset hapot ja happoanhydridit, kuten muurahaishappo, ftaalihappoanhydridit, maleiinihappoanhydridi ja trimellitiinihappoanhydridi

12. Muita kemiallisia altisteita

12.1 Torjunta-aineet

Kasvitautilien torjunta-aineet, kuten imatsaliili, karboksiini, manebi, mankotsebi ja tiraami
Rikkakasvien torjunta-aineet, kuten klooratut fenoksihapot, triatsiinit ja glyfosaatti

Kasvunsääteet, kuten klormekvatti

Tuhoeläinten torjuntaan käytettävät biosidit, kuten nikotiini, organofosfaatit, orgaaniset klooriyhdisteet, karbamaatit, pyretriinit ja synteettiset pyretroidit

Torjunta-aineiden käsittelyä ja levitystä metsätoissa koskevista terveystarkastuksista säädetään työturvallisuuslain soveltamisesta torjunta-aineiden käsittelyyn ja levitykseen metsätoissa annetussa valtioneuvoston päätöksessä (538/1989).

12.2 Suojauskemikaalit; puunsuoja-, limantorjunta-aineet, kuten etyyliheksaanihappo johdannaisineen, isotiatsolinonit, orgaaniset tinayhdisteet, tiosyanometyyliobentsoaatti ja trimetyyli-kookosammoniumkloridi sekä vetyperoksidi

12.3. Muovit ja tekohartsit sekä niiden valmistuksessa käytetyt aineet ja syntyvät välituotteet, kuten orgaaniset peroksidit, amiinit, orgaaniset happoanhydridit, ftalaatit, epoksiyhdisteet, polyamidit, isosyanaatit, akrylaatit ja fenolihartsit sekä akryyliamidi

12.4 Luonnonhartsit, kuten kolofonihartsit, mäntyhartsit, luonnonkumi (lateksi)

12.5 Reaktio- ja dispersioväriaineet

12.6 Antibiootit

12.7 Syöpälääkkeet

12.8 Muut lääkeaineet

13. Pölyt

13.1 Kvartsi ja muut piidioksidin kiteiset muodot

13.2 Asbesti ja muut silikaattikuidut (esimerkiksi erioniitti), joilla on samantyyppinen koostumus ja terveyttä vaarantava vaikutus

13.3 Keraamiset kuidut

13.4 Orgaaniset pölyt, kuten jauhopöly, puupöly, turkispöly ja muu eläinten epiteelipöly, entsyymipöly, raakakahvipöly, raakapellavapöly, raakapuuvillapöly, kalajauhopenöly, rehuhii-vapöly ja kuivamaitopöly

14. Ympäristön tupakansavu

15. Muut kuin edellä mainitut syöpäsairauden vaaraa aiheuttavista tekijöistä annetussa työministeriön päätöksessä (838/1993) tarkoitettut.

Biologiset tekijät

Bakteerit ja virukset, sienten ja homeiden itiöt sekä näiden vapauttavat muut biologisesti aktiiviset aineet

Yötyö

Työhön liittyvä erityinen väkivallan uhka

Esimerkiksi vanginvartijan, poliisin ja yövartijan työt

N:o 1486

Kauppa- ja teollisuusministeriön asetus**kananmunista ja muista linnunmunista annetun kauppa- ja teollisuusministeriön päätöksen
4 ja 5 §:n muuttamisesta**

Annettu Helsingissä 28 päivänä joulukuuta 2001

Kauppa- ja teollisuusministeriön päätöksen mukaisesti:
muutetaan kananmunista ja muista linnunmunista 24 päivänä marraskuuta 1995 annetun kauppa- ja teollisuusministeriön päätöksen (1331/1995) 4 §:n 2 momentti ja 5 § sekä *lisätään* 4 §:ään uusi 3 momentti seuraavasti:

4 §

Kananmuniin tai kananmunapakkauksiin merkitään vähimmäissäilyvyysaika (parasta ennen), joka on enintään 28 päivää munintapäivästä tai munintajakson ensimmäisestä päivästä. Pakkaamattomista munista vastaava tieto annetaan esitteessä. Vähimmäissäilyvyysajan lisäksi voidaan kananmuniin tai kananmunapakkauksiin merkitä viimeinen myyntipäivä, joka on enintään 21 päivää munintapäivästä tai munintajakson ensimmäisestä päivästä

Munintajaksolla tarkoitetaan enintään yhden viikon mittaista ajanjaksoa, jonka kuluessa tuottajan on toimitettava munat muna-pakkaamoihin tai teollisuudelle.

5 §*Munien käyttö suurtalouksissa*

Suurtalouksissa saa käyttää vain 1 §:n 2

Helsingissä 28 päivänä joulukuuta 2001

Ministeri *Kimmo Sasi*

momentissa mainittujen asetusten mukaan pien- tai suurpakkauksiin pakattuja munia. Suurtalouksissa käytettävien munavalmisteiden on oltava eläimistä saatavien elintarvikkeiden elintarvikehygieniasta annetun lain (1195/1996) ja sen nojalla annettujen säännösten mukaisia.

Tämä asetus tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 2002. Pakkaukset, joiden pakkausmerkinnät on tehty ennen tämän asetuksen voimaantuloa, saa käyttää loppuun edellyttäen, että merkinnät ovat tämän asetuksen voimaan tullessa voimassa olleiden säännösten mukaisia.

Ylitarkastaja Anne Haikonen

N:o 1487

Sosiaali- ja terveysministeriön asetus**kolmannen maan vakuutusyhtiön edustuston tilinpäätöksestä annetun sosiaali- ja terveysministeriön asetuksen muuttamisesta**

Annettu Helsingissä 28 päivänä joulukuuta 2001

Sosiaali- ja terveysministeriön päätöksen mukaisesti
muutetaan kolmannen maan vakuutusyhtiön edustuston tilinpäätöksestä 21 päivänä joulukuuta 2000 annetun sosiaali- ja terveysministeriön asetuksen (1236/2000) 2 §, 8 §:n 1 momentin 7 ja 10 kohta, 9 §:n 1 momentin 3 kohta ja 3 momentti, sekä
lisätään 8 §:n 1 momenttiin uusi 7 a kohta, 9 §:n 1 momenttiin uusi 4 kohta, ja asetukseen uusi 17 a ja 17 b § seuraavasti:

2 §

Poikkeukset kirjanpitoasetuksen soveltamisesta

Kirjanpitoasetuksen 1 luvun 1—7 §:ää, 10 §:n 3 ja 4 momenttia sekä 11 §:n 1 ja 2 momenttia sekä 3 momentin toista virkettä, sekä 2 luvun 1 §:n 3 kohtaa, 3 §:n 1 momentin 1, 5 ja 6 kohtaa sekä 2 ja 3 momenttia, 4 §:n 1 momentin 7, 9, 10 ja 12 kohtaa sekä 2—6 momenttia, 5 §:n 1 momentin 5 kohtaa sekä 2—5 momenttia, 6 §:n 2 momenttia, 8 §:n 5 momenttia, 9—11 §:ää, 3 ja 4 lukua, 5 luvun 1 ja 4 §:ää sekä 6 luvun 1 ja 2 §:ää ei sovelleta edustuston tilinpäätöksen laatimiseen.

8 §

Taseen vastaavia koskevat liitetiedot

Taseen liitetietona esitetään kirjanpitoasetuksen 2 luvun 4 §:n 1 momentin 1—6, 8 ja 11 kohdassa sekä muualla laissa lueteltujen liitetietojen lisäksi:

7 a) taseeseen vastaaviin kirjattujen johdannaisten kirjanpitoarvojen erittely tase-erittäin, jos määrät ovat suuruudeltaan olennaisia;

7) taseen pääryhmän ”Muut sijoitukset” ”Muut sijoitukset” -erän erittely, jos erä on suuruudeltaan olennainen;

10) taseen pääryhmän ”Muu omaisuus” ”Muu omaisuus” -erän erittely, jos erä on suuruudeltaan olennainen;

9 §

Taseen vastattavia koskevat liitetiedot

Taseen liitetietona esitetään kirjanpitoasetuksen 2 luvun 5 §:n 1 momentin 1—4 ja 6 kohdassa sekä muualla laissa lueteltujen liitetietojen lisäksi:

3) erittely 4 §:n tasekaavaan vastattavien yhdistellyistä eristä;

4) taseeseen vastattaviin kirjattujen johdannaisten kirjanpitoarvojen erittely tase-erittäin, jos määrät ovat suuruudeltaan olennaisia.

Liitetietona esitetään 1 ja 4 momentissa lueteltujen liitetietojen lisäksi vahinkovakuutusta harjoittavan edustuston vakuutusmaksuvastuusta (siirtovastuusta) vähennetyt vakuutusten aktivoidut hankintamenot, jos niiden määrä on suuruudeltaan olennainen ja henkivakuutusta harjoittavan edustuston vakuutusmaksuvastuusta vähennetyt vakuutusten aktivoidut hankintamenot (*zillmerointi*) eriteltyinä henkivakuutuksen ja eläkevakuutuksen zillmerointiin sekä vakuutusmaksuvastuuseen sisältyvä siirtovastuun täydennys, jos se on suuruudeltaan olennainen.

N:o 1487

17 a §

*Joukkovelkakirjalainat ja muut vastaavat
raha- ja pääomamarkkinavälineet*

Joukkovelkakirjalainat ja muut vastaavat raha- ja pääomamarkkinavälineet voidaan merkitä taseeseen:

1) vakuutusyhtiölain 10 luvun 4 c §:n 1 momentin mukaiseen alimpaan arvoon; hankintamenona käytetään niin sanottua jaksotettua hankintamenoa, joka saadaan jaksottamalla joukkovelkakirjalainan ja muun vastaavan raha- ja pääomamarkkinavälineen nimellisarvon ja hankintamenon erotus korkotuotoiksi tai niiden vähennykseksi joukkovelkakirjalainan taikka raha- tai pääomamarkkinavälineen juoksuaikana, jolloin vastaerä merkitään joukkovelkakirjalainan taikka raha- tai pääomamarkkinavälineen hankintamenon lisäykseksi tai vähennykseksi; tai

2) 1 kohdassa määriteltäyn niin sanottuun jaksotettuun hankintamenuon, jota alennetaan vain muilla kuin korkotason vaihtelusta johtuvilla arvonalentumisilla; jos tehty ar-

vonalentuminen osoittautuu aiheettomaksi viimeistään tilikauden päättyessä, se kirjataan kulukirjauksen oikaisuksi.

Arvostustavan valinta tehdään tase-eräkohtaisesti ja valittua arvostustapaa noudatetaan jatkuvasti.

17 b §

*Kiinteistöjen merkitseminen edustuston
taseeseen*

Kiinteistöistä, joihin edustustolla on omistusoikeus, merkitään taseeseen poistamaton hankintameno. Kiinteistöjen vuokraoikeuksien hankintamenot, jotka on aktivoitu kirjanpitolain 5 luvun 11 §:n mukaisesti, esitetään omana nimikkeenä kiinteistösijoitusten ryhmässä.

Tämä asetus tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 2002.

Tätä asetusta sovelletaan edustuston kirjanpitoon siltä tilikaudelta, joka alkaa 1 päivänä tammikuuta 2002 tai sen jälkeen.

Helsingissä 28 päivänä joulukuuta 2001

Sosiaali- ja terveysministeri *Maija Perho*

Vakuutusylitarkastaja Tom Strandström